

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Φανατικός τι αντικρούων άλλας γενικωτέρας ιδέας περί τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἑλληνισμοῦ ἔλεγε καυχήσιολογῶν περί τοῦ ζητήματος ὅπερ ἐδημιούργησεν ἡ τελευταία Συνδιάσκεψις τοῦ Βερολίνου :

— Τὸ ζήτημα τὸ ἑλληνικὸν ὑπῆρχεν, ὑπάρχει **καὶ** θὰ ὑπάρχη.

Τί ὠραίους καθρέπτας ἔστησαν τῆς ποιότητος αὐτῶν τὰ δύο κόμματα, ἀντιτάξαντα ὡς δύο ὑποψηφίους προέδρους τὸν κ. Αὐγερινὸν τὸ ἓν καὶ τὸν κ. Καλλιφρονᾶν τὸ ἄλλο. Καὶ τί νίκη διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅτι ἐνίκησεν ὁ Αὐγερινός. Εἶναι πρῶτος οἰωνός τῆς ἔνεκα τῆς ἐν Παρίσιος ὀλιγομῆνου διατριβῆς τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἀνακαθάρσεως τοῦ κουμουνδουφικοῦ κόμματος !

Μετ' ἐνθουσιασμοῦ εἰς : Τί φιλόπατρις αὐτὸς ὁ φρεαρίτης ! Δὲν θὰ διδάξῃ ἐφέτος εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἀλλὰ θὰ βάλῃ ἓνα καὶ μόνον λόγον ἀπὸ ἑδρας νὰ ἐνθουσιάσῃ τοὺς μαθητάς του ἵνα δράμωσιν ὑπὸ τὰς σημαίας !

Ὁ ἄλλος : Πολὺ ὠραία θὰ κάμῃ· ἀρκεῖ νὰ παραιτηθῇ καὶ τοῦ μισθοῦ του.

Καὶ ἂν ἀγαπᾷτε, παίρνει ἐπτακοσίας κατὰ μῆνα.

Δημοσιογράφος ἐκ τῶν εὐρυτέρων ιδέαν περί τοῦ γνησίου ἑλληνικοῦ ζητήματος ἔχοντων ἔλεγε :

— *Ἄν πρόκειται περί τῆς κατοχῆς μόνον τῶν ἐπαρχιῶν, ἐγὼ τὴν ἀναλαμβάνω μετὰ τὸν Πυρῆν καὶ τὸν Δανιὴλ εἰς ἐργολαβίαν ἀντὶ δέκα ἑκατομμυρίων.

Εὐχαρίστως ἐμάθομεν ὅτι ὁ κ. Ἀλέξανδρος Νέγρης συμμετέχει εἰς τὸν *Αἰῶνα*, ὅτε μὲν γράφω, ὅτε δὲ καὶ ἐμπνέων τὴν σύνταξίν του. Τὰ τελευταῖα περί Βασιλέως ἄρθρα ἐγράφησαν, καθὰ πληροφοροῦμεθα, ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ κ. Νέγρης.

Ἀκούομεν ὅτι σκέψις γίνεται ν' ἀντικατασταθῇ ὁ κ. Φιλήμων ὡς ἔφορος τοῦ Βουλευτηρίου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης. Βανδαλικωτέραν πράξιν δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἢ ἐντιμος πλειοψηφία τῆς Βουλῆς ἢ ἀποδοκιμάζουσα τὴν ἔδρυσιν τῆς πρώτης δημοσίας Βιβλιοθήκης τοῦ ἔθνους μας, μεγάλου ἔργου πολιτισμοῦ, ὀφειλομένου **δλου** εἰς τὸν κ. Φιλήμονα.

ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΙΚΑ.

Bébé (enfant gâté) εἰς τὴν νταντά του :

— Ἐγὼ θέλω νὰ τὸ ἴδω. Νά.

— Σύχασε παλιόπαιδο

Τὸ παιδάκι κλαίει.

Ἡ μητέρα του. Ἐλα καυμένη, Ἀννέτα, δὲν σοῦ κοστίζει τίποτα, δεῖξέ του το.

— ὦ ! Κυρία ! . . . ἀφοῦ τὸ θέλετε !

Καὶ ἡ νταντά βγάζει τὸν ἀριστερόν της μαστόν. Τὸ παιδί κλαίει ἀκόμη.

— Ὅχι αὐτό τᾶλλο· ἔξερεις ἐσὺ, ἐκεῖνο ποῦ ἔδει-
ξες χτὲς τοῦ μπαμπᾶ ὅταν ἡ μαμὰ ἔλειπε !

Ἵστερον ἀπὸ 17 μηνῶν ταξείδιον εἰς Ἀμερικὴν ὁ κύριος Π. . . . ἐπιστρέφει καὶ εὕρισκει τὴν σύζυγόν του ἔγκυον.

Κρίνε τὴν ἀπελπισίαν του.

Οἱ φίλοι του, γνωρίζοντες τὴν ἀπλότητά του προσπα-
θοῦν νὰ δικαιολογήσουν τὸ συμβάν.

— Μὲ πέρνετε γιὰ ζῶον ; κλαίων. Ἡξεύρω πολὺ καλὰ ὅτι χρειάζονται 9 μῆνες διὰ κάθε παιδί.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ἡ σύζυγός του γεννᾷ δύο δίδυμα.

— Θεέ !, ἀνέκραξεν ἐξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς . . . δύο . . . ἡ πτωχή μου ἡ Μαρία ! καὶ ἐγὼ τὴν ὑποπτευόμην.

Σόκιν.

Ο «ΦΙΓΑΡΩ»,

ἡ γνωστὴ πολύκροτος ἐφημερίς τῶν Παρισίων, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πολυμηχάνου διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Βιλλεμεσάν, καὶ πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἀκόμη, ἤρχισε νὰ παρακμάζῃ ἐν τῇ ἐκτιμῇ τοῦ παγκοσμίου κοινοῦ της, διὰ πολλοὺς λόγους ὧν κυριώτεροι βεβαίως θὰ ἦσαν ὁ καθολικὸς θρίαμβος τῆς δημοκρατίας, τοῦ Φιγαρώ τραπέντος εἰς τὴν νομιμοφροσύνην καὶ τὸν ἰησοῦτισμόν, κατὰ συνέπειαν γενομένου ἐπαχθοῦς, ἢ σπάνις δημοσιογραφικῶν προσόντων πρώτης τάξεως ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἰδεῶν τοῦ Φιγαρώ, κατὰ δὲ τὴν τελευταίαν διετίαν ἡ ἐκδοσις δημοκρατικῶν φύλλων τοῦ εἶδους τοῦ Φιγαρώ, κυρίως τοῦ *Zil-Mπλάς*, εἰς τὴν γράφουσιν οἱ δύο ποιηταὶ Μπανβίλ καὶ Σιλβέστρ καὶ ἄλλοι νέοι, καὶ τοῦ *Βολταίρου* τὸν ὁποῖον προήγαγεν εἰς τὸ ἀπόγειον σημεῖον τῆς ἀκμῆς του ἡ *Νάνα* τοῦ Ζολᾶ. Αὐτὰ τὰ ζητήματα ἀκμῆς καὶ παρακμῆς ἐν τῷ παρισινῷ κόσμῳ εἶναι καθαρὰ ζητήματα καταναλώσεως καὶ ὁ κόσμος ἐκεῖνος κυνηγᾷ τὸ προσόν, τὴν νεότητά, τὴν δύναμιν, ὅπου καὶ ἂν τὴν εὕρισκῃ, μὴ σεβόμενος, ὡς ὁ ἀθηναϊκὸς κόσμος, ἀρχαιο-
τητα, δνόματα καὶ αὐθεντίας, στηριζόμενα ὅλα ὑποκειμενικῶς μὲν ἐπὶ τῆς ἄμμου, ἀντικειμενικῶς δὲ ἐπὶ τῆς ἀφελείας τοῦ νοήμονος κοινοῦ.

*
**

Ἐδέησε λοιπὸν, ὅπως σταματήσῃ ἐπὶ τῆς κλιτύος ἣν ἐτράπη ὁ Φιγαρώ, νὰ προσλάβῃ εἰς τὴν σύνταξίν του δυνάμεις νέας καὶ ὡς τοιαύτας ἐξέλεξεν ὡς συνεργάτας ποιητὴν πρώτης τάξεως, τὸν Κοππὲ, μυθιστοριογράφον πρώτης τάξεως, τὸν Δωδαί, καὶ δημοσιογράφον πρώτης τάξεως, τὸν **Ζολᾶ**. Ἐννοεῖται ὅτι τὸ παρισινὸν ἐνδιαφέρον καὶ μετ' αὐτὸ τὸ παγκόσμιον συνεκεντρώθη εἰς τὸν τελευταῖον· διότι αὐτὸς εἶναι ἡ σύγχρονος παρισινὴ πρωτοτυπία· καὶ αὐτὸς ὁ δυνατότερος κάλαμος ὅλης τῆς παρισινῆς δημοσιογραφίας.

*
**

Πρῶτον αὐτὴ ἡ ἐμφάνισις τοῦ Ζολᾶ εἰς τὸ σαλόνι τοῦ Φιγαρώ ἦτο μία ἐκπληξίς διὰ τὸν πολιτικὸν κόσμον τῶν Παρισίων. Πῶς ; ὁ δημοκρατικὸς Ζολᾶ, ὁ μυθιστορικὸς ζωγράφος τῶν ζοφερωτέρων εἰκόνων τῆς δευτέρας αὐτοκρατο-